لیکوال: داکتر معمار حشمت الله اتمر
[illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکي پوهه:

سرلیک: د مورمېره

لیکوال: ډاکټر معمار حشمت الله ,, اتمر ،،

اېډېټور:

د پخښتی ډیزان: ډاکټر معمار حشمت الله ,, اتمر ،،

خپرندوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: میاشت - وری / کال ۱۴۰۵

واټس اپ: ۹۳۷۹۹۳۷٦۹۹۸+

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ ښوونې ترې د کتې اخیستنې اجازه نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

لړلیک

سرلیک **چوپړی**

پخښتې.. ۱
بسم الله الرحمن الرحیم ۲
لیکي پوهه:... ۳
لړلیک ٤
تراڼ (پیل، شروع، برید).. ٥
د یادښتونو له پاره:.. ۷
ناانډوله (ناول، کیسه یا داستان) ۸
د چاپ شویو کتابونو لېست.. ٦٠
د کار لاندې کتابونو لېست ٦٤
د امکان او وخت په صورت کې.. ٦٥
د پخښتې څټ ٦٦

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

تران (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ، اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ إجْلَالًا لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إلَهَ إلّا اللّٰهُ خُضُوعاً لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى اللّٰهُ عَلَى مُحَمَّدٍوَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانۍ او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات یو هه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د تولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسیدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهۍ او بې وسۍ یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل یوه بل حقیقي داستان یا ناول چې کیسه یې په هېواد کې د ننه، د کونړ(کنړ) ولایت په دانګام ولسوالۍ کې تېره شوې ده، د خپلو کتابونو مینوالو او لوستونکو سره ګډه (شریکه) کړم.

زما د کتابونو مینه وال یوازې معماران او انجینران نه دي، نه باید اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې ځانګې مینه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وينو او نه يې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دين له سپيڅلو بنده ګانو څخه مو و بولې.

يادونې:

- د نظر تړولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هيله کيږي چې، خپلې غوښتنې او وړانديزونه د دې کتاب د بيا کتنې له پاره، زما سره ګډ (شريکه) کړئ.
- د پخښتۍ انځور د ګوګل سايټ نه، د ناول(داستان) په پام کې نيولو (پرتله، مطابقت) سره اخيستل شوی دی.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷٦۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

د یادښتونو له پاره:

۱- ....

۲- ....

۳- ....

۴- ....

۵- ....

۶- ....

۷- ....

۸- ....

۹- ....

۱۰- ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

ناانډوله (ناول، کیسه یا داستان)

بادام ګل پنځه شپېته کاله وړاندې، په یوې بې وزلې او بې زده کړې کورنۍ کې، دې دنیا ته، سترګې و غوړوې.

کوم وخت چې هغه دنیا ته راغی، د ناینې (ډم، نایي، سلمان، بر بر، بربر) ښځې د هغه مور ته بادام د ونې څانګه ور کړه.

په داسې وختونو کې د سیمې دود سره سم، ناینې د ماشوم کورنۍ غړو ته ګلان، ورکوي.

مګر!

په دې وخت کې، هیڅ ګل نه و.

د پاچا ښځې هم پر الک، بادام نوم کېښود.

د بادام مور نوم یې اوا (هوا) او د پلار نوم یې علم و.

خلکو به د هغه پلار ته، له مړندو، پاچا ویل.

بادام د خپلې کورنۍ، لمړی ماشوم و.

د هغه د کورنۍ روزګار ډېر وران (خراب) و.

نه یې غوا درلوده او نه یې خوسی.

نه یې پوله درلوده او نه یې هم پټی.

کورنۍ یې د یوه خان په کلا او یوې تیارې (ترکمۍ)، کوټې کې، ژوند کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

کوټې، يواځې د لرګي دروازه اوهمدا راز، رڼا له پاره يې کوشنۍ مورۍ په بام کې درلوده، چې په اوسني وخت او معمارۍ کې، ورته چت رڼا (سکای لایت) وايي.

د مورۍ نه به رڼا راتله او د باران د ورېدو په وخت کې به څاکي کوټې ته غورځېده او نيمڅی به يې لوندېده.

بيا به د هغه مور، نيمڅی ټولاوه او په بام کې به يې لمر ته اواراوه، تر څو وچ اوبېرته يې په کوټې کې اوار کړي.

د پسرلي په بارانونو کې به يې مورۍ د پاسه د کټوې غبر ګولی ايښوده ، تر څو د باران څاڅکي کوټې ته پر نيمڅي و نه غورزېږي، چې بيا د لمر نه شتون له کبله، نيمڅي به يې لوند او د وچوېدو امکان به يې هم ژر، نه وي.

مګر دا کار، د رڼا مخه نيوه (بندوه) او کوټه به ټوله تياره وه، هغوی به ناچاره وو تر څو د رڼايي له پاره دروازه خلاصه پرېږدي.

په دې وخت کې به د هغه کوټې ته، کلي چرګان هم ننوتل، نغري شاو خوا به ګرځېدل، او کله به يې د غلې د کندو پر سر کېناستل، بيا به اوا مجبوره شوه، اوږده لکړه به يې واخيسته او چرګان به يې د کوټې نه وبېستل.

د کوټې په يوه کونج (کنج) کې يې زړه بستره او په بل کونج کې يې د ختوکندو، دکاليو لرګي صندوک (صندق) او ګړمچي، شتون درلود.

نغرۍ د کوټې په منځ، مورۍ لاندې او تر خوا يې څه مات شوی لرګي او وچوکي، پراته وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

هغوی څه لوښي درلودل او منځلو نه به يې وروسته لمر ته ايښودل، تر څو وچ شي، بيا به يې پر ګړمچي ايښودل.

په لوښنو کې د ختو کټوه، غبرګولی، لرګي ځمڅی، مسيني کاسې، يوه مسينه مجمه، يوه تور چايجوش (چايير)، د اوبو جام، څو چيني زړې او پتره (پطره) شوې پيالې، کوزه او چلمچي وو.

ګړمچي ته جوښت، د لرګو څنډه ماتی راشپېل، زوړتکک لرونکی بيل او غاښ ماتی کوړ بيل (کج بيل) ايښي وو.

هم دا راز يې د کوټې په دېوال کې، د لرګيو مېوګي ټکوهلي او په هغو کې به يې لوړ، رسي، چج او تبرګی زوړند کړی او د اړتيا په وخت کې به يې، ترې کار اخيست.

د کوټې په يوه دېوال کې، کوشنۍ تاخچه (طاقچه) هم وه چې په هغې کې به يې د تېلو پخوانی څراغ چې د خلکو په منځ کې په شيطان څراغ هم مشهوره دی، ايښوده.

پلار به يې غنمو لو، درمند بادونه، لرګي ماتول، په ځمکو کې خېشاوه، پولې وهل، بياله (وياله) وېستنه، د شولو نيال (کېنونه) او داسې نورې مزدورۍ به يې، کوې.

مور يې په کاله کې د ورځنيو دندو(کارونو) کې بوخته وه او تر څنګ به يې، په لاس د ماشومانو کالي هم، ګنډل.

کله نا کله به يې د خان او د نورو د کورونو کالی، لويې بيالې ته وړل، الته به يې پر درغنې ايښودل او د څوباړي په مرسته به يې مينځل.

مينځلو نه وروسته به يې لمر ته د شولو پر واښو، اوارول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

اوچېدو نه به يې وروسته، د خان له کوره درونډ سکروټو اوتو(اتو) اخيست او کالی به يې هم ښويول (اتو کول) بيا به يې کاتول (قاتول) ، په ټوکر کې به يې ايښودل، غوټه کول او د خان کور ته به يې د اتو سره، وړل.

ژوند تېرېده او د رڼا، کوم څرک هم نه لګېده.

مور او پلار به يې تل سوچ کوه چې، له دې بد مرغۍ (بد بختۍ) څخه خلاص شي.

د هغوی دواړو کورنيو مشران يا نې پلارونو او نيکونو يې هم څه نه درلودل او د دوی په شان د غريبۍ سره، مخ و.

دا د بېوزلۍ ميراث له نيکونو زامنو، لورګانو او لمسيانو ته، ور په برخه شوی و.

د بادام د پيدايښت په شپه د هغوی په کور کې د تېلو څراخ، غوړ او يا تيل هم لږ، ول.

د هغه په زېږېدو کې د کلي ناين (ډم، نايي، دلاک، سلمان، بر بر) ښځې ګډون کړی و.

د ماشوم د پيدايښت نه وروسته د ناين ښځې د ماشوم نو (ناف) هم پر چاړې، پرې کړ.

علم (پاچا) هم د ځای د نه شتون له کبله، شپه يې د جومات په وجرې (حجرې) کې، تېره کړه.

سهار وخته خلک د لمانځه د پاره جومات ته په راتلو، پيل کړ. اوا(هوا) لږ تياره (ترکمۍ) وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

پاچا هم ټوله شپه، خوب نه و، کړی.

هغه خپلې سترګې و مبنې او لنګوټی یې له سره خلاص، خولي یې سمه او لنګوټی یې له سره وتاړه(و واهه) او د جومات نه د اودس په نیت و وت.

هغه ویالې ته روان شو، تر څو اودس وکړي.

د هغه مخې ته د ناین (ډم، نایي، دلاک، سلمان، بر بر) زوی راغی او په وارخطایې یې د بادام د ونې څانګه ماته (وشکوه)، پاچا ته یې په لاس کې ورکړه او هغه ته یې، و ویل:

اوس ستا د کوټې تر مخ تېرېدم، مورمې ولیدم.

هغې، ما ته و ویل:

پر پاچا زېری، وکړه!

هغه ته، خدای زوی ورکړی دی.

اوس ستا په لیدو سره مې سم د ونې شنه څانګه وشکوه، ګلان خو هسې هم نه شته، تا ته مې د شګوم او مبارکی په دود درکړه.

په دې وخت کې شاو او خوا ګلان نه وي.

باید په داسې خوشحالیو کې ګل، د زېری په توګه ورکړ شي.

بله لاره نه وه.

ځکه مې داسې پرېکړه، وکړه.

خدای دی تا ته، نیک صالح لوی او ستا اوږه پرې سپکه، کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

پاچا ډېر خوشحاله، شو.

د هغه نه يې مننه وکړه.

بيا بيالې ته د اوس له پاره لاړ.

اودس يې وکړ او په تلوار سره يې ځان جمعې ته، ورساوه.

لمونځ يې په جمع ادا کړ.

د دعايې نه وروسته د نايڼ (ډم، نايي، دلاک، سلمان، بر بر) زوی پر ملا امام غږ کړ.

هغه و ويل:

ملا صيب!

پاچا ته، خدای زوی ورکړ.

دهغه له پاره هم دوعا وکړه!

ملا امام هم لمړی پاچا ته مبارکي و ويل او ورسته يې هغه ته دوعا وکړه.

خلکو، ټولو آمين و ويل.

بيا په وتلو کې به هر چا، پاچا ته مبارکي ويل او د جومات نه به، وتل.

وروسته تر ټولو ملا امام هغه ته د دوبيم ځل له پاره مبارکې و ويله او د جومات نه، کور ته روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

په دې وخت کې پا چا هم د جومات نه و وت او د جومات دروازه يې د باندې خوا نه، ځنځير(کلکه) کړه.

هغه په خوشحالۍ سره کور ته، ستون شو.

بيا يې د کوټې دروازه وټکوه.

د نايې (ډم، نايي، دلاک، سلمان، بر بر) ښځې غږ کړ:

څوک يې؟

پاچا و ويل:

زه يم، خورې!

هغې و ويل:

سمه ده!

د ننه، راشه!

تا سره مې لږ، کار و.

د نايې (ډم، دلاک، سلمان، بر بر) خپل مخ په پلو وپوښاوه او هغه ته يې مبارکي، ورکړه.

هغه هم د نايې (ډم، نايي، دلاک، سلمان، بر بر) ښځې نه، مننه وکړه.

بيا د نايې (ډم، دلاک، سلمان، بر بر) ښځې و پوښتل:

په کور کې اوړه لرې؟

هغه و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

لږ صبر وکړه.

زه به يې د کندو په تل(بيخ، لاندې) کې، وګورم.

هغه د اوړو کندو ته نږدې شو.

بيا لاس يې ښوراهه او د کندو د سر نه لاس د ننه کړ.

څه يې په لاس و نه لږېدل.

بيا يې و ويل:

د پاسه خو په لاس کې، څه نه لږېږي.

بيا کښېناست.

لاس يې د کندو سوري (خولې) نه د ننه کړ.

لږ اوړه پاتې و.

د ناينې ښځې ته يې و ويل:

هو!

څه خو، شته.

هغې و ويل:

لويه کاسه واخله او اوړه په کې واچوه.

هغه هم لويه کاسه له ګرمچي نه راواخيسته او څه اوړه يې په کې واچول.

کاسه يې د ناينې ښځې ته، ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

هغې په نغري کې اور، بل کړ.

کټوه يې پر اور کېښوده.

د چايجوش نه يې اوبه په کټوې کې واچوې.

بيا يې اوړه په کټوې کې واچول او پاچا ته يې، و ويل:

دوې چکۍ ګوړه (ګړه) راکړه.

پا چا و پوښتل:

پر ګوړې (ګړې) څه کوې؟

هغې و ويل:

ګوړه په کټوې کې اچوم او د اوا (هوا) له پاره شيره جوړم.

پا چا هک پک شو.

هغه و ويل:

يوه اونۍ کيږي چې زمونږ ګوړه خلاصه شوې ده.

مونږ د اخيستو توان يې هم نه درلود.

هغې و ويل:

ستونزه، نه شته.

زمونږ کور ته، لاړ شه!

زوی ته مې و وايه چې دوې چکۍ ګوړه پور، در کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

ژر یې ما ته راوړه.

هغه هم د کوټې نه د باندې شو.

د ناینې کور ته لاړ او دروازه یې وټکوه.

د ناینې مشر زوی د کور دروازه خلاصه او پا چا ته یې سلام ورکړ.

پاچا هم د هغه سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا پا چا و ویل:

ستا مور، زه یې د دوې چکۍ ګوړې پور له پاره ، دلته را لیږلی یم.

ګوړه راکړه چې ستا مور، زما د ښځې له پاره شیره جوړی.

هغه و ویل:

سمه ده!

ژر به یې راوړم.

ته دلته دروازې تر څنګ (شا) ودریږه!

پاچا د دروازې ترڅنګ (شا) ودرېد.

د ناینې زوی، کور ته د ننه شو.

څو دکیکې (دقیقې) وروسته، بېرته راغی.

دوې چکۍ ګوړه یې په لاس کې نیولې او پا چا ته یې ورکړه.

پا چا هم د هغه نه، مننه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

بیا، خپلې کوټې ته روان شو.

کوټې ته د ننه او ګوړه یې د ناینې ښځې ته ورکړه.

هغې ګوړه واخیسته او په کټوې کې یې واچوه.

بیا یې هغه ته، و ویل:

دلته نغري ته، نږدې شه!

پاچا نغري ته، نږدې شو.

هغې ورته د شیرې جوړولو چل، وښود.

بیا یې و ویل:

تر یوې هفتې به خپلې ښځې ته، شیره جوړوې.

همدا راز به ورته، چرګ هلالوې.

او هغې ته به یخني ښوروا هم، ورکوې.

هغه و ویل:

سمه ده!

خو!

پیسې به، له کومه کړم؟

د ناینې ښځې و ویل:

د چا نه یې پور کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

کوم وخت دې چې پیسې تر لاسه کړې، بیا به یې ورته ورکړې.

هغه و ویل:

سمه ده!

بیا د نایڼ ښځې و ویل:

د ماشوم له پاره، څه ټوکر او جامې هم واخله.

هغه سر و خوزاوه او ویې ویل:

سمه ده!

بیا نایڼ ښځه له کوټې و وته او اوا ته یې و ویل:

د کومې ستونځې په وخت کې، ما ته غږ کړه.

زه به د ستا سره، مرسته وکړم.

اوا و ویل:

سمه ده!

مننه کوم!

خدای دې تل خوشحاله، لره.

شپه شوه.

د شپې ناوخته پاچا، خپلې ښځې ته شیره توده او هغې ته یې په کوچنۍ چمچې سره په خولې کې ورکوه او د سترګو لاندې یې خپل زوی ته هم کتل، چې په زړو ټوټو (لتو) کې تاو، و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

شپه تېره او سهار شو.

د لمر د راوتو(ختو) سره، له کوره د باندې شو.

د کلي خلکو نه، د پور په اخيستنې يې پيل کړ.

لمړی، کلي خان (ملک) کور ته لاړ.

دروازه يې وټکوه.

دروازې ته د کلي خان زوی، راو وت.

پاچا ته يې، سلام ورکړ.

پاچا هم د هغه سلام ته، وعليکم و ويل.

بيا د خان زوی و ويل:

څه دې ويل؟

پاچا و ويل:

هو!

خان صيب په کور کې شته؟

هغه و ويل:

هو!

پاچا و ويل:

غوښتل مې چې د هغه سره، و وينم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

هغه و ويل:

دروازې تر څټ ودرېږه، زه د ننه ځم او د هغه نه پوښتنه کوم.

پا چا و ويل:

سمه ده!

د خان زوی کور ته د ننه شو او څو دکيکې (دقيقې) وروسته، بېرته، ستون شو.

بيا يې، پاچا ته و ويل:

پلار مې و ويل:

ته دېرې ته لاړ شه.

الته، انتظار وکړه.

يوه ګړۍ وروسته زما پلار هم، دېرې ته راوځي.

بيا به الته، ور سره و وينې.

پاچا و ويل:

سمه ده!

بيا يې د هغه نه خدای پاماني واخيسته او دېرې خوا ته روان شو.

پاچا دېرې ته ورسېد.

د ونې لاندې يې خپل شلېدلی (شکېدلی) او زوړ څادر اوار کړ.

پر څادر کښېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

سوړ اوسېلی (اوف) يې وباسه او له ځانه سره يې، و ويل:

ای خدایه!

ته خپل رحم را باندې وکړه.

خپله د رحم دروازه ، زما پر مخ خلاصه کړه.

ته وينې!

زه بې له تا هيڅ څوک، نه لرم.

بيا سترګې يې د اوښکو، ډکې شوې.

د جب نه يې زوړ او دود وهلی دسمال (دستمال) راو وېست.

لمړی يې سترګې بيا يې خپله پوزه، هم پاکه کړه.

وروسته يې دسمال کات (قات) او بېرته يې په جب کې کېښود.

د ونې سيوری، خورا خوندور و.

په دې وخت کې يوه چوغکه (مرغۍ) د ونې په پورتنۍ څانګې کې کښېناسته.

د يوې څانګې نه يې بلې ته، ټوپ کړ.

يوه په زړه پورې څانګه يې، ومونده.

البته يې خپل وزرونه، وڅنډل.

اخوا دېخوا يې، وکتل.

پاچا ته يې، پام نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

بیا یې په سندرو(ربېز) پیل کړ.

پا چا ته یې هم خوند ورکړ.

هغه هم خپلې سترګې پر مرغۍ ښخې او د هغې غږ ته یې غوږ و نیو.

په دې وخت کې د پښو ځپهار، شو.

مرغۍ د پښو غږ واورېد.

لمړی یې ځمکې ته و کاته.

سندره (ربېز) یې بند کړ.

بیا د ونې نه واو لوته.

په دې وخت کې کلي ملک د کوچنې بیالې (ویالې) نه، ټوپ کړ.

هغه دېرې ته، نږدې شو.

پا چا ورته پام او له ځایه پاڅېد(ودرېد).

خان نور هم نږدې او د ایښودل شوي کټ ته، نږدې شو.

پا چا هغه خوا ته لاړ.

لمړی یې هغه ته سلام، واچوه.

خان د هغه سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا یې پا چا ته و ویل:

خیریت خو به وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

په شين ملا آذن کې، زما کور ته راغلی، وې؟

پا چا و ويل:

هو صيب!

خيريت و.

بيا خان و پوښتل:

چې خيريت و، نو ځنګه زما کور ته راغلی، وې؟

پاچا و ويل:

لږ مې ستونزه درلوده.

خان و ويل:

وايه!

څه ستونزه؟

پاچا و ويل:

څرنګه چې خبر ياست، خدای ما ته دشپې زوی، راکړ.

خان و ويل:

هو!

خبر شوم!

مبارک دې، وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

پا چا و ویل:

مننه کوم.

بیا یې زیاته کړه.

خان صیب!

زه ډېر وخت کېږي چې ستا په کلا او یوې تیارې کوټې کې ژوند کوم.

خان و ویل:

هو!

پوهېږم.

زما روزګار ډېر خوار او اتا (حتی) په کور کې ګوړه (ګړه) هم نه لرم.

پیسي خو اسې، نه لرم.

اوس خو د کار او بار وخت هم، نشته.

د نایې ښځه دې خیر یوسې.

ټوله شپه یې زما د ښځې، خدمت کړی دی.

بیا د ورځې یې وغوښتل چې زما ښځې ته شیره جوړه، کړي.

زما په کور کې ګوړه، هم نه وه.

هغې ما ته و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

لاړ شه!

زما د کور نه دوې چکۍ ګوړه، پور راوړه.

کله چې خدای پیسې درکړې، پور به دې ادا کړې.

خان و ویل:

زما نه څه غواړې؟

پا چا و ویل:

زه غوړام چې، ما ته، څه پیسې پور راکړې.

ته خو پوهېږې چې و زه، کاریګر سړی، یم.

پور به دې، ادا کړم.

خان و ویل:

اوس خو زما سره پیسې، نه شته.

که نه، هرو مرو به مې، درکوې.

پا چا ډېر خواشینی شو.

او د بې روحه انسان په شان، په خپل ځای کې ودرېد.

بیا خان و ویل:

اوس ډېر وران (خراب) وخت دی.

اعتماد کول هم آسانه کار، نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

ځوک نه شي کولای، اتا (حتی) پر خپل سکه (اصلي) ورور هم اعتماد وکړي.

پر بېګانوو خو، ستوزمن کار دی.

بیا هغه بیګانه چې وجه (سبب، بدیل) هم و نه لري.

سړی به یې د هغوی، کوم ځای نه پیسې، بېرته واخلي.

په دې شرایطو کې، کورونه هم په کرا دي.

مفته خبرې هم، نه کېږي.

ما خپله یوه کوټه تا ته، درکړې ده.

زه د کوټې څخه کرایه، نه اخلم.

پاچا و ویل:

هو صیب!

خدای دې تاسو ته، اجر درکړي.

په هغې دنیا کې دی، تا ته فردوس جنت په برخه، کړي.

خان و ویل:

آمین!

بیا پاچا زیاته کړه.

تاسو کوم بل څوک نه پېژنئ چې زما سره، مرسته وکړي.

خان و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

نه!

اوس خو يې نه پېژنم.

خان په سوچ کې شو.

څو ثانې وروسته يې، پا چا ته و ويل:

ته خو نه غوا لرې او خوسى.

ته په کور کې وګوره، که کومه اندازه ستا د ښځې ګانه وي.

پاچا و ويل:

خان صيب!

زما خداى ښښلې مورې، هغې ته د خپل سر وېښتانو يوه د سپينو زرو ټيکه (ماټيکه) ورکړې وه.

زه به يې، پوښتنه وکړم.

خان و ويل:

سمه ده!

ته کور ته لاړ شه او د ټيکې پوښتنه وکړه.

زه به ستا تر راتګ پورې پر کټ، کښېنم.

پاچا و ويل:

سمه ده صيب!

دوې ګامه يې نه وو اخيستي، چې خان پرې غږ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

زما د کور دروازه وټکوه .

هر څوک چې دروازې ته راو وت، ورته و وايه چې ما ته شين چای، دوې ګيلاسونه او يوه چکۍ ګوړه (ګړه) راولېږي.

پاچا و ويل:

سمه ده، صيب!

بيا، روان شو.

لمړی د خان کور ته، نږدې او دروازه يې وټکوه.

د خان زوی، دروازې ته راغی.

پاچا ته يې، و ويل:

بيا د څه د پاره راغلی يې؟

زما پلار خو، په دېرې کې دی.

پاچا و ويل:

خان صيب سره مې وليدل.

هغه د چای پسې، ولېږلم.

ته څوک، خبرو ته، نه پرېږدې.

بيا د خان زوی، و ويل:

سمه ده!

ته لاړ، شه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

زه به چاى، راوړم.

پاچا و ويل:

سمه ده!

بيا خپلې کوټې ته، لاړ.

ښځه يې ويده، وه.

بيا هغې ته نږدې، شو.

هغه يې وخوزوه او له خوبه يې، را پا څوه.

هغې پاچا ته، و ويل:

خيريت خو به وي؟

پاچا و ويل:

زه سهار وختى د خان کور ته، لاړم.

تر څو، د هغه نه څه پيسې، پور واخلم.

هغه خپل زوى ته، و ويل:

پا چا ته و وايه چې، دېرې ته لاړ شئ.

زه به يوه ګړۍ وروسته، التـه لاړ شم.

زه بيا التـه لاړم.

ګړۍ وروسته، هغه هم، راغى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

ښځې يې و ويل:

بيا پور يې، درکړ؟

پاچا و ويل:

نه!

هغه، ما ته پيسې رانکړې او ډېرې بانې (بهانې) يې، وکړې.

بيا، ښځې يې و پوښتل:

پايله يې، څه شوه؟

هغه و ويل:

پيسې خو اسې (هسې) ځوک بې وزلو ته، نه ورکوي او وايي چې بيا به يې د هغه له کومه ځای نه، واخلي.

ښځې يې، و ويل:

اوس به څه چل، کېږي؟

پاچا، و ويل:

خان ما ته و ويل چې، کورته لاړ او د ښځې نه دې پوښتنه وکړه، ګوندې کومه اندازه، زر ولري.

بيا زر، کولای شې خرڅ او يا هم په ضمانت کې، کېږدې.

په دواړو حالاتو کې به دې، ستونزې حلې شي.

ښځې يې، و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

ته خپله پوهېږي چې تا ما ته د واده نه مخکې زر نه دي اخيستي.

يواځې ستا خدای بښلي مور، ما ته يوه کوچنۍ د سپينو زرو ټيکه، سوغات راکړې ده.

پاچا و پوښتل:

هغه ټيکه اوس چېرې، ده؟

ښځې يې، و ويل:

هغه مې په دسمالو کې تاوه کړې او د اوړو د کندو په منځ کې مې ايښې ده.

بيا، ښځې يې و پوښتل:

په ټيکې څه، کوې؟

پاچا و ويل:

ټيکه به چا ته په ضمانت کې ورکړم.

زه به پيسې پور او تا ته به پرې، څه سودا واخلم.

کله مې چې پيسې وګټې، بيا به پور ادا او ستا ټيکه به بېرته، راوړم.
هغه به بېرته، تا ته، وسپارم.

ښځې يې و ويل:

سمه ده!

بله لار، نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

نه مونږ پيسې لرو او نه زمونږ نږدې خپلوان.

پاچا د اوږو کندو ته نږدې شو.

نستورې (لستورې) يې بډ وهل.

د کندو سر يې لرې او د ننه يې په ځير سره و کاته.

کوټه تياره وه.

د کندو منځ هم، نه معلومېده.

بيا يې لاس، په کندو کې وګرځاوه.

څه يې لاس ته، را نه غلل.

د کندو بېخ ته يې، لاس نه رسېده.

هر څه خوارې يې وکړه، مګر کومه ګټه يې نه درلوده.

بيا د کندو خولې ته، ټيټ شو.

د کندو د خولې نه يې غونډارې (د توپ په شان د ټوټو نه جوړ شوى څېځ) لرې او خپل لاس يې ور د ننه کړ.

لاس يې اخوا دېخوا وګرځاوه.

د کندو په يوه کونج کې، لاس يې پر پوست شي ولګېد.

هغه يې په لاس کې، ټينګ ونيو.

بيا يې له کندو څخه، راو ويست.

هغه هم د غونډارې، په شان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

په اوړو سپېره مېره و.

بیا یې یوه کاسه را واخیسته، اوړه یې په کاسې کې و څنډل.

وروسته یې د ټوټو په خلاصونې، پیل کړ.

پوره دولس زړې او نوې ټوټې ترې، تاوې وې.

په پای کې ټیکه، څر ګنده شوه.

پاچا شکر وکاږه (وباسه).

هغه ډېر، خوشحاله شو.

بیا یې پر بنځې، غږ کړ.

دا دی، پیدا شوه.

ټیکه یې وخوزوه.

په دې وخت د هغه زوی د خوبه پاڅېد او په ژړا یې پیل کړ.

پاچا، هغه ته نږدې شو.

بیا، ټیکه یې وشرنګوه.

الک چوپ شو.

سوړ اوسېلي یې و باسه او ویې ویل:

اې خدایه!

ځینو ته دومره ورکوي چې په ټولولو یې نه رسېږي او ځینو نورو ته هم څه نه ورکوې، هغوی د ورځې او شپې ډوډۍ ته، حیران دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

بیا هم، شکر!

مونږ ته دې، روغ صحت په برخه کړی دی.

کېدای شئ، زمونږ خیر په بې وزلۍ کې وي.

ته پر هر څه، پوهېږې.

ته زمونږ خدای او مونږ ستا بنده ګان یوو.

بیا یې ټیکه د ماشوم له سره لرې او په جب کې یې کېښوده.

ښځې ته یې و ویل:

زه اوس وځم او دېرې ته ځم.

الته، ما ته خان صیب انتظار کوي.

ښځې یې و ویل:

سمه ده!

لاړ، شه!

پور واخله او کور ته سودا هم، راوړه.

پاچا و ویل:

سمه ده!

هغه د کور نه و وت او دېرې ته روان شو.

دېرې ته ورسېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

خان د چای پر څښلو اخته (بوخت) و.

پاچا ور نږدې شو.

سلام یې واچوه.

خان هم د هغه سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا خان و پوښتل:

زمری راغلې که، ګیدړ؟

پاچا په خندا شو او ویې ویل:

زمری راغلم.

خان و ویل:

څه دې راوړي دي؟

پاچا د جبه ټیکه و وېسته او خان ته یې په لاس کې، ورکړه.

خان و خندل.

بیا یې و ویل:

بل څه دې پیدا نه کړ؟

پاچا و ویل:

نه!

یوازې دغه ټیکه، په کور کې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

هغه هم زما خدای ښنلې مور، زما ښځې ته سوغات ورکړې وه.

نور هيڅ، نه لرو.

د خدای هيله او د ابئ ګېډه.

خان و ويل:

سمه ده!

دا ټيکه دې په ضمانت ډول، زما سره وي.

زه به تا ته څه پيسې درکړم، چې ستا کار پرې وشي.

کوم و خت دې چې پيسې وګټې، بيا ته به ما ته، پيسې راکړې او زه به ستا ضمانت، بېرته درکړم.

پاچا و منه.

او ويې، ويل:

سمه ده، خان صيب!

خان پاچا ته، و ويل:

ته، دلته و وسه!

زه، کور ته ځم.

تا ته به د خپل زوی په لاس کې پيسې، درولېږم.

پاچا و ويل:

سمه ده، صيب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

زه به، دلته انتظار، وکړم.

خان ټيکه، جب ته د ننه، سر يې ټيټ واچوه او کور ته روان شو.

څه ځنډ وروسته د هغه زوی دېرۍ ته راغی.

پاچا له ځايه پاڅېد.

د خان زوی، پا چا ته نږدې او هغه پيسې چې خان ورته ورکړې وي، پا چا ته يې ورکړې.

پا چا پيسې وشمېرې او د خان زوی ته يې و ويل:

دا خو ډېرې لږې، دي.

په دې پيسو به زما کار و نه شي؟

د خان زوی و ويل:

هم دومره پيسې، ما ته پلار مې راکړې وې، چې تا ته يې درکړم.

ډېرې خبرې، مه کوه.

که خوښه دې نه وي، پيسې بېرته، راکړه.

پاچا، و ويل:

نه!

کومه ستونزه، نه شته.

زه به په همدو پيسو، خپله ګذاره، وکړم.

د خان زوی، کورته روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

پاچا خپل څادر پر ځمکه کېښود.

بیا پرې، کښېناست.

پیسې یې مخې ته کېښودې.

بیا یې څه پیسې د غوړو، ګوړې (ګړې) او څه یې د چرګ یخنۍ له پاره، بېلې کړې.

څه پیسې، پاتې شوې.

نورې پیسې یې په جب کې کېښودې.

او پاتې یې په لاس کې و نیوې.

له ځایه پاڅېد.

خپل څادر یې، وځانده.

بیا یې څادر په اوږه واچوه او د اوسېدو کوټې ته، روان شو.

کوټې ته د ننه شو.

ښځې ته یې و ویل:

ما د خان نه، څه پیسې پور، کړې.

بیا هغې و ویل:

خیر دې اوسي.

ښه شو چې پور یې، درکړ.

پاچا و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

پیسې خو یې راکړې مګر په ضمانت کې یې ستا ټیکه ستنه کړه.

هغه خواشینې شوه او څه یې و ونه ویل.

بیا، پاچا زیاته کړه.

ما څه پیسې د غوړو، ګوړې او د چرګ یخنۍ له پاره بېلې کړې.

څه لږ پیسې، پاتې دي.

پر هغو به څه وکړو؟

هغې و ویل:

پر هغو به د ماشوم له پاره لتې، سوزني (سزني، بار بند) شولېکه (شلکه)، باد برک، ماټو، سپېلني او د ماشوم دوایي لکه چمبړخیال، زوپ، سپېرکۍ او بادیان واخلې.

هغه و ویل:

سمه ده!

بیا یې ټولې پیسې راټولې او په جب کې یې کېښودې.

پاچا د کوټې نه، د باندې او بازار ته، روان شو.

نیمه ګړۍ وروسته، بازار ته، ورسېد.

الته یې پر سودا اخیستو، پیل کړ.

په سودا اخیستو کې به یې، ډېرې جګړې، کوې.

کله به هټۍوالو، پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

ته ډېرې جګړې، کوې.

څومره، کنجوس سړی یې.

هغه به ویل:

ته زما له زړه، څه خبر یې.

دا پیسې، ما په پور اخیستي او په ضمانت کې مې د ښځې ټیکه ایښې ده.

هټۍوال به ویل:

هو!

پیسې لاس ته راوړل، آسانه کار، نه دی.

بیا، په داسې وخت کې.

هر څوک (تن، کس) د خپلو په خولو، لوند (ډوب) دی.

ورور په ورور، اعتبار نه کوي.

پاچا ویل:

همداسې ده!

بیا یې خپله ټوله سودا د پیسو په پرتله، وکړه.

لږ دمه یې د ویالې ترغاړې، وکړه.

وروسته، کور ته، روان شو.

سودا یې کور ته، ورسوه (ورسوله).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

ټوله يې، د ښځې تر اړخ کېښوده.

خپله يې، د کوټې نه، په سوچ کې، د باندې شو.

لويې وياليې ته لاړ او د ماسپښين لمانځه له پاره يې، اودس وکړ.

لمونځ يې په جمع ادا او بېرته کوټې ته، ستون شو.

اور يې بل او شيره يې خپلې ښځې ته توده او کاسې کې يې، واچوه.

د لرګو کاچوغه يې، په کې غوټه او ښځې ته يې نږدې، کړه.

بيا يې چايجوش واخيست، څه اوبه يې په کې، له کړي نه واچوې (واچولې) او په نغرې يې کېښود.

چاى يې، دم کړ.

بيا يې دوې پيالې، پرېمنځې او له چاى نه يې، ډکې کړې.

يوه پياله يې خپلې ښځې او بله يې ځانته کېښوده.

يوه چکۍ ګوړه يې له کڅوړې و باسه او د تيږې سره يې څو ټوټې کړه.

غټه ټوټه يې خپلې ښځې ته، کېښوده.

کوچنۍ ټوټې يې تر ځنګ کېښودې او پر چاى څښلو يې پيل کړ.

سره ډوډۍ يې هم د ټکرۍ نه، واخيسته.

څه يې ښځې او نوره يې ځانته، څنګ ته، کېښوده.

په مزه، مزه يې و خوړه او ځان يې پرې، موړ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

څه وخت، تېر شو.

د کار موسوم ورسېد.

هغه به ډېر کار کوه (کاوه) ترڅو پیسې و ګټې او خپل پور ادا او د ضمانت ټیکه، بېرته خپلې ښځې ته، وسپاري.

څو کاله یې کار وکړ.

پیسې یې، ټولې (غونډې) کړې.

بیا یې خان ته، و ویل:

خان صیب!

ما ستا د پور پیسې غونډې کړې دي.

غوړام تا ته یې، درکړم.

او ته به هم د وعدې سره سم، زما د ښځې ټیکه بېرته را کړې.

خان به هسې اخوا دېخوا بهانې، کوې.

زړه یې نه غوښتل، ټیکه بېرته ورکړي.

پا چا به هم هرکله، خان ته یادونه کوه.

یوه ورځ خان ډېر په غصه و.

هغه په دېرې کې ناست و.

پا چا پر لاره تېرېده او ناڅاپه یې سترګې پر خان، ولګېدې.

هغه هم دېرې ته، لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

لمړۍ يې خان ته سلام ورکړ.

خان د هغه سلام ته، وعليکم و ويل.

بيايې، له پاچا و پوښتل:

خيريت خو به وي ، چې دېخوا راغلې؟

پاچا و ويل:

هو!

خيريت دی!

هماغه، کيسه ده.

يانې پيسې او ټيکه.

خان هسې په غصه و.

د دې خبرې په اورېدو سره، نور هم غصه يې ډېره شوه او ويې ويل:

چابکه پيسې راوړه.

هغه هم په منډو کوټې ته، لاړ.

پيسې يې را واخيستې او خان ته يې په منډو دېرې ته، يوړې.

خان پيسې واخيستې او هغه ته يې و ويل:

لاړ شه !

زما زوی ته، غږ کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

پاچا د خان کورته، لاړ او دروازه یې وټکوه.

د خان زوی، دروازې ته راغی.

دروازه یې خلاصه کړه.

د دروازې تر څټ یې ولید چې پاچا ولاړ دی.

هغه ته یې، سلام ورکړ.

پاچا سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا یې زیاته کړه:

خان صیب په دېرې کې ناست او تا ځانته دې، غواړي.

الک و ویل:

سمه ده!

واسکټ مې، اغوندم.

ژر در ځم.

پاچا و ویل:

سمه ده!

پاچا بېرته، دېرې ته روان شو.

خان ته یې و ویل:

هغه اوس راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

په همدې وخت کې د خان زوی، دېرې ته ورسېد.

پلار ته یې سلام، ورکړ.

هغه، سلام ته یې، وعلیکم و ویل.

بیا یې، و ویل:

کور ته لاړ، شه!

مور ته دې و وایه چې د پاچا ټیکه درکړي!

بیا هغه دلته راوړه.

الک و ویل:

سمه ده!

الک کور ته، لاړ.

څو دکیکې (دقیقې) وروسته، ستون شو.

ټیکه یې په لاس کې نیولې او خان ته یې ورکړه.

خان هم ټیکه واخیسته او پاچا ته یې غږ کړ.

واخله!

کنجوسه!

دا دې، ټیکه!

عاجله به کوټه تشوې او له دې ځایه (کلا) نه به ځان، ورکوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا و ویل:

زما ښځه، ناروغه (ښه نه) ده.

ځو ورځې ما ته وخت راکړه، تر څو بل ځای، پیدا کړم.

خان و ویل:

نه!

هېڅ یې، نه منم.

همدا اوس به له دې ځای نه، ځان ورکوې.

او که په خبرې، نه شوې.

بیا دې تلتک د کلا نه د باندې غورځوم.

پاچا هر څه زارۍ وکړې، مګر ځای یې و نه نیو.

بیا خواشینی، کوټې ته لاړ.

ښځې یې و ویل:

ټیکه دې راوړه؟

هغه و ویل:

هو!

خو!

ښځې یې، و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

خو، څنګه؟

پاچا و ويل:

خان مونږ ته د کوټې نه، ځواب راکړ.

ښځه يې په ژړا شوه او ويې ويل:

ته ورته، عذراوزارئ، وکړه.

پا چا و ويل:

ما ډېر عذر وکړ، هغه يې نه مني.

بيا ښځې يې و ويل:

ته د جومات ملا صيب ته په دې هکله و وايه، ګوندې د هغه خبره و مني.

پا چا جومات ته لاړ او ټوله کيسه يې د جومات ملا صيب ته، وکړه.

هغه د خان کور ته لاړ.

څو دکيکې يې د خان سره خبرې، وکړې.

کوم ځای يې، و نه نيو.

بيا يې ترې د درې ورځو له پاره وخت واخيست، تر څو پاچا، ځانته

کوم بل ځای کوټه پيدا کړي.

خان و منه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

پاچا ته يې د درې ورځو وخت ورکړ، ترڅو ځان ته، بل ځاى پيدا کړې.

د جومات ملا امام د خان نه مننه او د هغه د کورنه و وت.

وخت مازيګر او د لمانځه وخت و.

پا چا هم په جومات کې ناست و.

ملا امام پاچا ته و ويل:

ما درته، د درې ورځو وخت، واخيست.

ته کولاى شئ د اوسېدو له پاره، کوم بل ځاى و مومې؛

پاچا و ويل:

سمه ده!

مننه کوم.

د لمانځه اداکولو نه وروسته، خپلې کوټې ته لاړ.

التبه يې خبره د ښځې سره ګډه (شريکه) کړه.

ښځې يې و ويل:

ښه به وې سبا وختي د لغمان ولايت قرغيو ولسوالۍ او زما خور کور ته، لاړ شئ.

هغه دوې کوټې، لرې.

کېداى شي، يوه يې مونږ ته، راکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

پا چا و ویل:

سمه ده!

شپه یې په سوچونو، سبا کړه او سهار وختي یې په پښو حرکت وکړ.

ماښام تېر د قرغیو ولسوالۍ او خپلې ښینې (د ښځې خور) کور ته، ورسېد.

د کلا لویه دروازه، خلاصه وه.

هغه هم کلا ته د ننه، بیا د ښینې کوټې دروازې ته، ودرېد.

د دروازې د سوري نه یې رڼا په سترګو شوه.

پوې شو چې څوک په کوټې کې، دې.

بیا یې دروازه وټکوه.

اوښی (اخشی، د ښځې د خور مېړه، باجه) یې دروازه خلاصه کړه.

پاچا سلام، ورکړ.

هغه د پاچا سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا یې ورته و ویل:

د ننه راشه!

هغه پر خپلې ښځې، غږ کړ.

پوهېږې، څوک راغلی دی؟

هغې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

هو!

دا خو پاچا او زما اوښی، دی.

بیا یې هغه ته، و ویل:

دلته پر توشکې کښېنه.

هغه هم پر توشکې کښېناست.

هغوی ورته لمړی سابه او جواری راوړ، بیا یې چای ورته، نږدې کړ.

پاچا ډېر وږی او تږی شوی و.

سابه او جواری یې، په خوند سره وخوړل.

بیا یې کیسې، پیل کړې.

د خپل زوی یې، هم یادونه وکړه.

هغوی خوشحاله او پاچا ته یې مبارکي، و ویلې.

هغه هم، مننه وکړه.

بیا یې د کور په هکله لنډه کیسه وکړه.

اوښی یې و ویل:

ته پوهېږې چې کور، د خان دی.

مونږ دوې کوټې لرو.

که هغه ومني، په دواړو سترګو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

بيا يې ښينې و ويل:

ته سوچ مه کوه.

زه همدا اوس د خان کور ته ځم او د هغه د ښځې سره، خبرې کوم.

ښينه يې د خان کورته، لاړه.

هغې د خان ښځې سره، خبره ګډه (شريکه) کړه.

د خان ښځې، و پوښتل:

هغوی څو ماشومان لري؟

هغې و ويل:

يواځې يوه ماشوم.

بيا يې وپوښتل:

په لرګيو ماتولو او د کلا په نورو دندو کې خو به مرسته کوي.

هغې و ويل:

پاچا ډېر نيک، سړی دی.

هغه په ټولنيزو دندو(کارونو) کې ډېر بلد اوهيڅ کار ته نه، نه وايي.

بيا د خان ښځې و ويل:

سمه ده!

زه خان صيب ته، و وايم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

ته دلته کښېنه!

د خان ښځه د خان کوټې ته د ننه شوه.

هغه، راډيو ته غوږ نيولی و.

د خان ښځه د هغه اړخ ته، کښېناسته او د پاچا کيسه يې هغه ته وکړه.

خان خپلې ښځې خبره و منه.

بيا د خان ښځه بېرته ستنه او په خوشحالۍ يې د پاچا ښينې ته و ويل:

خان صيب ومنه (ومنله).

ته کولای شې، پاچا ته و وايې.

هغې مننه، وکړه.

بيا د خان د کور نه و وته او خپلې کوټې ته لاړه.

پاچا ته يې و ويل:

هغوی ومنه.

ته کولای شئ، خپل کالي بار او دلته يې راوړې.

پاچا خوشحاله شو.

د خپلې ښينې نه يې مننه، وکړه.

ښينې يې و ويل:

ته اوس بيده او سهار وختي خپلې سيمې ته، لاړ شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

کالي دې بار، بیا یې دلته، راوړه.

مونږ به هم تا ته، دوېیمه کوټه پاکه کړو.

اضاپي (اضافي) شیان به، دې کوټې ته، راوړو.

پاچا ډېر خوشحاله، شو.

هغه و ویل:

خدایه!

شکر!

بې له شکه چې، رحیم او رحمن یې.

شپه یې الته تېره او سهار وختي خپلې سیمې مخه یې، ونیوه.

د سهار لمونځ یې هم په لار کې، وکړ.

ماښام تېر، خپلې سیمې ته، ورسېد.

بیا یې ښځې ته د خوښۍ زېری، ورکړ.

هغه هم، خوشحاله شوه.

سبا یې د ګاونډیو نه دوې خره وغوښتل او خپله کډه یې پرې، بار کړه.

د کور او کلي خلکو نه یې خدای پاماني واخیسته او مخ په لغمان یې، حرکت وکړ.

پاچا په لاره کې، ښه بلد شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

هغه لنډې لارې و مومې او ماښام یې ځان، خپلې ښینې کورته و رساوه.

کالي یې کوز او کوټې ته یې د ننه، کړل.

بیا خره یې د کلي په غوجلې کې، وتړل.

شپه یې تېره او سهار یې خپل کالي په کوټې کې ځای پر ځای او خپل نوی ژوند یې، پیل کړ.

یوه ورځ یې تېرې بیا د پخواني ځای ګاونډیو خره یې بېرته مخکې او خپله یې هم ورسره، روان شو.

ماښام الته ورسېد او خره یې د هغوی خاوندانو ته، وسپارل.

شپې ډوډۍ یې د یوه ګاونډي په کوټې کې وخوړه او بیا وروسته د جومات په وجرې کې، بیده شو.

سهار وختي یې لمونځ په جمع ادا، بیا یې چاې د جومات ملا امام سره وڅښه.

د جومات ملا امام سره څه ګپې ولګوې، بیا د هغه نه یې، مننه او رخصت، واخیست.

لږ وروسته یې د څه پخوانیو ګاونډیو نه د تل له پاره، خدای پاماني واخیسته او خپلې اوسېدو سیمی په لور، روان شو.

هغه به تل کار کوه او پیسې به یې غونډوې.

زوی یې هم ورو، ورو لوېده.

څو کاله وروسته، هغه ته خدای یوه ښکلې لور هم ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

داځل نایېښځې د بادام مور ته د سنځلې ګل نه ډکه ځانګه ورکړه او هغې ته يې، مبارکي و ويله.

هغې هم پر خپلې لور نوم، سنځله کېښوده.

نجلۍ هم د سنځلې په شان ښايسته وه.

پاچا به، ډېرې خوارې، کوې.

هغه سپين ږيری شوی و.

ځو کاله تېر شو.

هغه په تاوون مرض، اخته شو.

ځو اونۍ وروسته، مړ شو.

ښځه يې کونډه شوه.

هغې زوی او لور درلود.

هغه ځوانه، وه.

کال تېر شو.

د خلکو په مشورو يې بل مېړه، وکړ.

مېړه يې ډېر سپين ږيری او کهرجن (قهرجن) سړی و.

هغه به تل د ماشومانو سره، ناوړه چلند کوه.

پر هغوی به يې، کار هم کاوه.

ماشومان، لوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

ښوونځی هم نړدې، نه وه.

سپین ږیري پر هغوی دیني زده کړې هم و نه کړې.

هغه تل یوې او بلې خوا ګرځېد.

د کار نه به یې خبرې او غصې ډېرې، وې.

ماشومان لږ، چورپه شو.

دباندې به، خلکو زورل او هغوی ته به یې ویل:

مور مو، ښه ښځه ده.

د مور مېږه (پلندر) مو، ډېر وران سړی دی.

هغوی د مور د مېږه په مانا (معنی) نه پوهېدل.

پلندر به یې تل پر هغوی ظلم کاوه.

سترګې به یې پرې، برګوې(باسې).

پر هغوی به یې د خلکو په مخ کې وارونه، کول.

بادام، لږ غټ او د دولسو کالو، شو.

پلندر یې هغه د یوه کس سره چې ځمکه یې درلوده، مزدور کړ.

د مزدورۍ پیسې به یې په خپل جب کې ایښودې.

د ماشومانو عقده ورځ تر بلې د هغه سره، ډېرېده.

سنځله هم د څوارلسو کالو، شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

د مور مېږه (پلندر) يې هغه يوه سړي ته د پيسو په بدل (پرتله ، مقابل) کې ورکړه.

هغه سړي هم ډېرش کلن و.

پر بادام به يې مزدورۍ، کوې.

بادام، ځوان شو.

هغه پوی شو چې، د مورمېږه (پلندر)، څه ته، وايي.

بادام هم د هغه خبره، نه منه.

پيسې به يې ټولوې او خپلې مور ته به يې، ورکوې.

څه وخت تېر شو.

مور يې هم مړه شوه.

هغه يې خاورو ته، وسپاره(وسپارله).

کله، کله به يې پلار او مور قبرو ته د خپلې خور يانې سنځلې سره، ته او هغوی ته به يې دعاوې کوې.

کال وروسته د مور مېږه (پلندر) يې هم، مړ شو.

بادام هغه يې هم خاورو ته وسپاره او له شر(جنجال) څخه يې د تل له پاره، خلاص شو.

بادام پوره زلمی، شو.

پيسې يې ټولې او واده يې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

خدای، هغه او د هغه خور ته، ماشومان ور په برخه کړل.

بادام او سنځله دواړه ژوندي او عمرونه يې تر شپېتو کالو اوښتي دي.

هغوی اوس هم د لغمان ولايت په قرغيو ولسوالۍ کې، ژوند کوي.

خپل د ختو کوشني کورنه، لري.

بادام، څه ځمکه يې هم، اخيستې ده.

هغه پر خپله ځمکه او څه ځمکه يې چې په اجاره د بل کس نه، نيولي ده، کرنه کوي.

هغوی په خپل ژوند کې خوشحاله، دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

د چاپ شویو کتابونو لېست

١. معماری افغانستان
٢. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری
(بخش شفاخانه ها)
٣. راهنمود طلايې
(برای اساتید انستیتوت های تخنیکې و ساختمانی افغانستان)
٤. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
٥. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
٦. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
٧. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
٨. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
٩. افغانستان در قرن تکنالوژی
١٠. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
١١. صدقه جاریه / دنیای انجینری
١٢. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد اول (١٩٩٠ الی ٢٠٢١)
١٣. داستان حقیقی با مقیاس معماری
١٤. فرار از کشور- با تصاویر مستند
١٥. نقش دانشمندان مسلمان، بر بر در فن معماری و معماری
١٦. پخسه در افغانستان
١٧. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
١٨. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد دوم (١٩٩٠ الی ٢٠٢١)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲٤. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چېر ته چې قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معمارۍ کې)
۲٦. مډرنه جوما تونه ,, پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکې - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
(تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳٤. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او ګلچین (پښتو ناول)
۳٦. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد اول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېړه

....

.۳۹ برف ها آب میشوند
.٤۰ رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
.٤۱ آرزو و امید (ناول به زبان دری)
.٤۲ بوډا ښکاري (پښتو ناول)
.٤۳ نامنوني ژوي (پښتو ناول)
.٤٤ د اسلامي معمارۍ پیل
.٤٥ حیوانات شوخ (ناول به زبان دری)
.٤٦ مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
.٤۷ د شپیلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګړۍ کې (پښتو ناول)
.٤۸ حشمت خان د کلا معماري
.٤۹ د افغان الک او آذري جلۍ مینه (پښتو ناول)
.٥۰ د وچو بڼونه او پارکونو معماري
.٥۱ د یوې ښونکې مینان په یوه ټولګي کې (پښتو ناول)
.٥۲ د ژرنده ګړې ماما مینه (پښتو ناول)
.٥۳ په اسلامي نظام کې ودانیز پرمختګ
.٥٤ شپېنه ادې (پښتو ناول)
.٥٥ بې زده کړې پوی (پښتو ناول)
.٥٦ د مینې تاو (پښتو ناول)
.٥۷ (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او ګړندی کړنلاره د معمارانو او اېنجینېرانو(انجینرانو) له پاره
.٥۸ مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
.٥۹ سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواږه ملګري (پښتو ناول)
.٦۰ د یوې میاشتې **ناوي** (پښتو ناول)
.٦۱ دخاخکو هار (د یوه سړی لنډې کیسې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦٢. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
٦٣. کوشنۍ سوداګره (پښتو ناول)
٦٤. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
٦٥. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
٦٦. ډارونکی سېلاب (پښتو ناول)
٦٧. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
٦٨. د پخوانیو جوماتونو توپیر د نن سره
٦٩. د مور وژونکی (قاتل)،(پښتو ناول)
٧٠. د مور مېړه (پښتو ناول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېره

....

د کار لاندې کتابونو لېست

١. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد چهارم)
٢. لیونی لېوه
٣. د خاورو لاندې ښار
٤. سپین کارغه
٥. سور تنور
٦. خړه بیزو
٧. بندي مرغه
٨. توده برستن
١٠. بې وخته باران
١١. د ژوند پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور مېږه

....

د امکان او وخت په صورت کې

١. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
٢. تاریخ معماری افغانستان
٣. حویلی های آسمان خراش
٤. ارتباط گذ شته، حال و آینده در معماری
٥. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
٦. شیطان چراغ
٧. خاطره ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

Mother's Husband

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: March – April /2026

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library